

під впливом економічного процесу технічних, комерційних і організаційних інновацій; існування монополії – обмеженої конкуренції у різних її видах та винагороду за передбачений і непередбачений ризик [1]. До даного часу вчення про походження прибутку як економічної категорії в економічних теоріях перебували у розриві між природою походження прибутку та його ролі в підприємницькій діяльності. Зважаючи на це, у сфері дослідження були відсутні проблеми ефективності використання та розподілу виробничих ресурсів в ринковій економіці, органічно пов'язані з ціллю прибутковості функціонування підприємництва.

Сучасні західні економісти визначають прибуток категорією добробуту, тобто ступенем поліпшення добробуту господарюючого суб'єкта за даний період часу.

З погляду на прибуток з точки зору бухгалтерського обліку, прибуток від господарської діяльності трактується як перевищення доходів над витратами за звітний період.

Більшістю сучасних економістів які стверджують, що «прибуток є величиною, яка одержується шляхом віднімання з доходів або виручки собівартості реалізованої продукції, інших витрат та збитків...»[2].

В умовах ринкових відносин підприємство повинне прагне якщо не доотримання максимального прибутку, то принаймні до того об'єму прибутку, який дозволив би йому не тільки міцно утримувати свої позиції на ринку збуту своїх товарів і надання послуг, але і забезпечити динамічний розвиток його виробництва в умовах конкуренції.

Таким чином, можна зробити висновок, що категорії «прибуток» в економічній літературі приділяється підвищена увага, але на даний момент єдиного визначення прибутку немає, оскільки воно насамперед залежить від поставлених його користувачами цілей.

Дослідивши еволюцію поглядів науковців на економічну сутність прибутку, що становлять сучасну теорію прибутку з метою їх узагальнення можна зазначити, що вона й досі залишається незавершеною та потребує подальших досліджень.

Список використаних джерел: 1. Ширягіна О.Є. Прибуток підприємства: історичний аспект / О.Є. Ширягіна // Формування ринкових відносин в Україні. – 2007. - № 12.- С. 156-159. 2. Висока О.Є. Економічна сутність прибутку та концепції його формування / О.Є. Висока // Наукові праці КНТУ. Економічні науки. – 2010, вип. 17.

ХМЕЛЮК А.А., аспірант, м. Ірпінь, Національний університет ДПС України

МЕТОДИ АНАЛІЗУ ОЦІНКИ РИЗИКІВ У СИСТЕМІ ФІНАНСОВОГО МОНІТОРИНГУ

Розглядаючи фінансовий моніторинг як прояв зовнішнього, позапланового, поточного оперативного, тематичного фінансового контролю, можна визначити, що фінансовий моніторинг – це складний процес, здійснюваний уповноваженими суб'єктами, з метою запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, спрямований на виявлення сумнівних фінансових операцій, з урахуванням змін у розвитку фінансових відносин досліджуваного суб'єкта протягом часу реалізації основних складових моніторингу: оцінки та аналізу їх поточного стану і прогнозування поведінки суб'єкта у майбутньому. У процесі здійснення фінансового моніторингу перевагу мають такі економічні способи і прийоми фінансового контролю, як відстежування, облік, та аналіз.

Особливого значення набувають інноваційні технології аналізу, як найважливішої стадії фінансового моніторингу, у зв'язку з набуттям чинності у 2015 році Закону України “Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення” від 14.10.2014 р. № 1702-VII [1]. Ним передбачено: запровадження національної оцінки ризиків системи фінансового моніторингу та удосконалення ризик-орієнтованого підходу; здійснення заходів щодо боротьби з фінансуванням розповсюдження зброї масового знищення; нові підходи щодо визначення предикатних злочинів (включення податкових злочинів до предикатних); зміни у Кримінальному процесуальному кодексі України (щодо підслідності злочинів з легалізації); здійснення фінансового моніторингу щодо національних та іноземних публічних діячів і посадових осіб міжнародних організацій; обмеження для міжнародних грошових переказів; розширення функцій фінансового моніторингу ріелторами та нотаріусами; удосконалену процедуру зупинення фінансових операцій.

Державна служба фінансового моніторингу України працює в органічному взаємозв'язку з фінансовими установами, державними контролюючими органами та правоохоронними структурами, займаючи центральне місце в системі відстежування окремих фінансових операцій. Банки, фінансові та інші нефінансові установи є першоджерелами надання інформації щодо руху фінансових активів. Саме для виявлення порушень (про які відповідна інформація направляється до правоохоронних органів) з огляду на норми Закону [1] при оцінці ризиків фінансового моніторингу виникає необхідність у застосуванні суб'єктами фінансового моніторингу таких інноваційних технологій аналізу: комплексного методу оцінки ризиків; систематичного методу оцінки ризиків; аналізу імовірнісних розподілів потоків платежів; методу сценаріїв.

Використання перерахованих методів на практиці дозволить кваліфікованим фахівцям за мінімальних витрат робочого часу отримати результати оцінки ризиків у системі фінансового моніторингу на кожний конкретний момент часу, що сприятиме своєчасному розкриттю схем легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансування тероризму та фінансування розповсюдження зброї масового знищення.

Список використаних джерел: 1. Закон України “Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення” від 14 жовтня 2014 року № 1702-VII [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/T141702.html.

ГНЕСІНА Н.В., аспірант, м. Харків, НТУ «ХПІ»

ВПЛИВ НЕМАТЕРІАЛЬНИХ АКТИВІВ НА ФОРМУВАННЯ ВАРТОСТІ ІТ-КОМПАНІЙ

Галузь інформаційних технологій є однією з найдинамічніших галузей світової економіки, що розвиваються. Це виражається, по-перше, в активному впровадженні інформаційних технологічних рішень в діяльність державних органів і промислових підприємств, по-друге, в постійній появі нових напрямів розвитку ІТ-технологій.

У системі сучасного господарства значне місце займають компанії, що працюють у галузі інформаційних технологій (ІТ-компанії). Тому важливе значення